

Vi är invaderade! Jag är som bekant djurvän, och i vårt hem har alltid funnits de mest skiftande djur. Nu vacklar jag i min vänlighet! Vi har möss i skåpet under diskbänken, löss i pelargonförrådet och rådjur i rabatterna!!! Möss och löss har jag satt in kraffttag mot, men de rackarns rådjuren som står här utanför och tittar på mig med sina vackra ögon är svårare. Jag har svårt att vara elak mot dem, och jag har inte fått nåt bra tips på ett någorlunda humant sätt att få dem att återvända till skogen. Eftersom de kommer över banvallen, in till maten hos oss, tyckte storebror att jag skulle sätta upp staket och koppla det till SJ:s ledning. Tveksamt om SJ gillar det, och inte grannarna heller förresten. Maken ville sätta sig på balkongen med vapen i hand och kallblodigt avrätta dem när de käkar frukost nedanför. Det kommer inte grannarna att gilla heller, det kan bli tydliga spår i deras hus då...

Det bästa hittills är att sprida ut hundhår där man inte vill att de ska vara. Jag har en bekant som ägnar sig åt hundvård. Han erbjöd stora tunnor som han slänger avklippt päls i när hundarna klipps. Det skulle räcka till att lägga en tjock orm av hundhår runt hela tomten, och då kanske Bambisarna stannar på andra sidan. Med tanke på att stormen Sven-Berit kanske kommer avstod jag detta också, grannarna vill säkert inte ha in ett lager okänt hundhår på sina grejor.

Suck, tips som fungerar mottages tacksamt.

Julen närmar sig med stormsteg. På nåt vis känns det inte alls lika roligt som förr. Ju äldre jag blir desto jobbigare blir det att uppbringa den sanna lycka som bör tindra i allas ögon på julafton. Kanske för att man vet att det finns så många som inte alls är lyckliga, och inte alls tindrar, utom kanske för att de injicerat något som känns bra för stunden.

Annat var det när man var liten. Jag har faktiskt inga direkta minnen av paketen. Det borde jag kanske ha, eftersom barn gillar paket. Nej, det jag har allra tydligast minnen av, och som jag alltid förknippar med julen, är just barn.

Eftersom jag själv är ett senkommet sladdbarn har mina äldre syskon under många, många år försett jularna med ett antal ungar i varierande ålder. Alltid nån riktigt liten som skulle bäras, matas och bytas, och så ett par, tre ungar som sprang runt, runt hela iden. Några år senare blev det ett antal något större som lekte med Lego så det krefsade i lådan hela

tiden. Det gjorde ont att kliva på utspridda legobitar, men kرافsandet var rätt trivsamt. Så småningom bidrog jag med två egna kottar också, och i samma veva började storebror om med två nya telningar, så de skrek i kapp.

Den tiden är förbi. Alla har vuxit upp och varken kرافsar i legolådan eller skriker längre. Det är väsentligt tystare och lugnare nu. Men minnet av stor gemenskap och lagom trångt vid matord och i soffa finns kvar. Paketerna var nog oviktiga eftersom det är själva känslan av att samlas som finns kvar.

Eller så kanske jag aldrig fick några paket, och helt förträngt detta trauma? Ska fråga syskonen på julafton. De är äldre och borde veta hur det egentligen var!

Ebba Krubb